

TRIBUNA POPORULUI

REDACTIA
Str. Aulich (Adam)
ANUARUL
Austro-Ungaria
an fl. 10; pe 1/
1/4 de an
1250 pe 1 lună fl.
de Duminecă pe
an fl. 2.—
România și străinătate:
pe an 40 franci.
Inscriptie nu se inapoiază.

ADMINISTRATIA

Arad, Str. Aulich (Adam)

INSERTIUNILE:

de 1 pînă la 7 cr.; a doua cără 6 cr.; a treia cără 4 cr. și înainte de 30 cr. de fiecare publicație.

Atât abonamentele cât și insertiunile sunt să plăti înainte în Arad.

Scrisori nefrancate și
despre

Duplicitate.

Marele Șaguna formează o eșeu în viața noastră națională. De unele lui sunt legate tradițiile binecuvintate.

Succesorul și purtătorul acelor mijii este părintele episcop Popa, care intru rugăciuni și lucru și-a plinit toate zilele vieții sale subumite.

Inspirat de acele tradiții am osnit pentru ridicarea acestui „vas“ al proovedinței la scaunul arhiepiscopal.

Si cine ne-a combatut? ciue a militat pentru alegerea bărbatului care era negația acelor tradiții, pentru umilitul serv al tuturor guvernelor și practicul exploatației al diecesei sale?

Neofitii autorisați din Sibiu și-a întemplat alegerea după posta unui lor și a părintelui vicar Pușariu.

Cu inimă frântă de durerea cărora idealurilor tradiționale ne-am închinat votului majorității; iată ce am în ziua după alegerea de metropolit:

„Cine vrea să mi urmeze mie — zice mentorul Christos — să se lăpede de sine și să mi urmeze mie!...“ Va fi fost de Sfîntul Episcop Ioan Metianu supărat cămen și va fi supărat poate și dînsul înțepoameni. Biserica îl cere acum abnegație, lădire de sine și deschiderea porților dreptevangelice, căci Domnul zice: „Lăsă-mi mie resbunarea!“

„Credem a fi exprimat prin aceasta o înțelegere comună ce arde în inima tuturor credincioșilor P. S. Sale. Si cu aceasta înțelegere în speranță, că steaua norocului, care a ridicat pe P. Sfîntul Episcop Ioan Metianu de jos la treapta metropolitană, și în incorana opera tainicei sale lucrări prin lucru de a fi dînsul care pună coroana națională și bisericești pe fruntea sănătății a poporului românesc. Si fii de fapt mare vor chama atunci numele lui.

Se poate o mai loială procedere?

In ordina succesiunii la scaunul episcopal, și-a inceput „eminenția“ din Sibiu manevrele sale electorale pentru perpetuarea sistemului perhorescat de întreagă diecesă prin impunerea creațiunii sale servile în scaunul episcopal din Arad.

Am ascultat de glasul bisericei întristate și am intrat în luptă pentru ful diocesală delă care și speră biserica revendicare libertății instituțiilor și diregătorilor ei. Am fi fost neoameni dacă n'am fi ascultat de glasul bisericei.

Prin justificarea dinaintea sinodului episcopal și a congresului național bisericesc, se curmase imputarea printr-un votul bisericei dat în sinodul sădan din 2/14 Maiu a devenit legea episcopală al eparchiei arădane.

Programul desfășurat în discursul de instalare este oglinda sufletului care a primit Preașfîntul Episcop Goldiș toagul pastorirei, și în aceea oglindă vedem clasic exprimată libarea de biserica și de neam.

Si cuvântul trup s'a făcut, biserica și-a redobândit libertatea, ade-

vărul și dreptatea nu mai sunt puse sub obroc, casa Tatălui este casă de rugăciuni...

Un singur punct disonant mai este: reminiscențele trecutului.

Altfel întreagă afacerea episcopală arădane e afacere locală, care intru nimic nu jignește mersul politic generale, că episcopul Iosif Goldiș n'a săvîrșit nici un act politic național de cand e în scaunul episcopesc; de cat a sfîntit biserici și a îndreptat cuvântul adevărului în diecesa sa. Pardon, a închinat în sănătatea soldatului conte Hunyadi care adusese toate onorurile episcopalui, ear' bisericei din Soborsin a dat intravilanul pe care să zidi biserica și 300 fl. în banii numărători.

In aceeași vreme vrednicul amic și soț de principiul al autorisațiilor, archimandritul Hamsea antișambrează priu ministere, pe la Max Falk, se vîră în adunări străine să poată rostii un umilit toast pentru fișpan; dar' aceste nu le vîd amicii săi din Sibiu, ori nu le dă mâna să le vadă, căci își vor fi aducând aminte de antisambrările lor.

Lor le trebuie ținta prin care să dea în „Tribuna Poporului“, atâtă e tot. Ținta rentabilă cum era „fondul lui Iancu“, „tradarea Sturdzistă“, e acum Goldiș.

Se intrunesc în aceasta hidoasă campanie interesele fostilor arendași ai diecesei arădane cu interesele fostilor voivozii naționali. Ici arăzile, colo voivodinatul perdut sunt punctul de unitate a acestelui monstruoasealianță daiano-hamsistă.

Specula fiind baza acestei alianțe, înaintea ei nu este nimic sfant: biserica, episcopul și totă intrarea și ieșirea din reședința episcopală sunt stropite cu isopul veninului lor. Că lumea e mare și în ea vor fi și orbi cari nu vîd prin sită.

Vechiul sistem al calomniilor în ediția epigonilor întovărășiti, eata campania mai nouă a „imaculaților“.

Vechiul sistem avea țintă anihilarea părintelui Goldiș și Mangra, căci în acestia vedea pedecca realizările planurilor familiare. Pe unul într-un fel, pe altul într-altfel. Ceia ce n'a succes „dulcelul“ măiestru al duplicității, se speră de la o perversă alianță daiano-hamsistă. Se apropie timpul de nou abonament și de alegerea de vicar în Oradea, le trebuie scară, o scară lungă, lungă căt e de lung dorul lor după paradisul pierdut.

Glück auf!

Orthodoxul.

Înțelegerea cehă germană s'a zădărnicit! Cel puțin următorul comunicat al clubului ceh azi spune:

„In decursul tratatiilor pentru a ajunge la o înțelegere membrul german al comisiilor au respins până și propunerea moderată a doctornul Fuchs. Zădărnicindu-se deci oră ce înțelegere cu Germanii, clubul ceh a hotărât ca prin toate mijloacele obstrucționiste să împedece discuția și votarea bugetului provizor.“

*

Mărturisiri prețioase. Desperat de slabiciunile ce le observă în viața poporului său, în „Magyarország“ (de la 7 Dec.) Bartha Miklós scrie:

„Suntem popor asiatic. Nici efectul continuu al civilisării creștine n'a fost în stare, în decurs de 900 ani, să ne desbrace de caracterul oriental“.

Intrigi mizerabile.

„Pesti Napló“ (numărul dela 8 Dec.) publică eardă o corespondență din Becherec, cu tendință vîdă să arunce vîrjă între Români și Sârbi din Banat.

Organul condus de un Jidan se apucă să-i ia pe Sârbi în apărare, pentru cuvânt că Români vor să le ia averile bisericești.

Prilej să scrie își ia din incidentul procesului de despărțire între Români și Sârbi dela Dobrița. Cu o logica ovreiască, corespondentul numitului ziar vîroiește să demonstreze, că Români din Dobrița despărțindu-se bisericește de Sârbi, n'au nici un drept să ceară și din avere, deoarece aceasta n'ar fi agonisită și de Români, ci averele de cari dispun Sârbit ei le-au primit pentru că în veacul XVII au luptat împotriva „apărarea patriei și regelui“...

Eata deotul, organele soviniste sunt în stare să laude chiar pe Sârbi, numai pentru a-i asimila în contra Români or.

Sperăm însă, că Sârbit vor înțelege tendența patriotică cu perciuni.

E treaba tribunalului să judece cauza și dacă forurile superioare bisericești sârbe fac ca pricina să vină la tribunal, este tot numai pentru că Branikovici de mult nu mai merge conform dorinții obștești sârbe, ci cum il inspiră dușmanii bunei păci între Sârbi și Români.

Că ce păcate sunt întriganții ovrei, rezulta și din următoarele insinuări pezide:

„E interesant, că Români și-au clădit casă de rugăciuni, cu bani gata ear preoții lor sunt dotați de consistor. Că de unde au bani, nu se știe!“

Cum nu se știe? N'avem noi oare fonduri? Perciunatul vrea să facă însă pe Sârbi a crede că bani vin dela... Ligă, ca apoi cu atât mai mult să fie crezute și următoarele minciuni patriotică:

„Toate aceste semne dovedesc că Români pășesc conștient împotriva Sârbilor și că lupta este mai mult de caracter național, de cat bisericește“.

La urmă patriotul perciunat asigură că în luptă aceasta „opinia publică maghiard din Torontal“ este pe partea Sârbilor...

Sperăm însă că Sârbit vor să ce preț să pună și cum să se ferească de această — prietenie!

Aradul... comitat ovreiesc?!

Că în toate comitatele, așa și în al nostru, s'a întocmit lista juraților chemați să judece, conform novei proceduri judecătoarești, înaintea curții cu jurați ce se va institui dela anul nou încolo pe lângă tribunalul din Arad.

Lucru curios: din 270 jurați, peste o sută, va să zică MAI MULT CA A TREIA PARTE, sunt... OVREI!

Si să se noteze: lista aceasta s'a întocmit din cetățenii de pe întreg teritorul comitatului nostru... Un comitat, în care față de aproape 200.000 Români, Ovrei nu sunt mai mulți ca 15.000, jurați sunt peste 100 Ovrei, și Români abea... 10, ziceze!

Ovreii acestia vor fi însă chemați să judece pricini dintre Români ori contra Românilor.

Cine se indoiește, că vom avea tot verdicte nu se poate mai drepte?

Răsboiul dintre Englez și Buri.

Intr-o scrisoare trimisă unui amic al său din Magdeburg, generalul Joubert, comandantul sef al armatei transvaaliene, constată că înainte de nașala lui Jameson, din Ianuarie 1896, Transvaalul nu s'a gândit niciodată că independența sa va putea fi amenințată. Dar începând din acel moment, el prevăzu că mai de vreme sau mai târziu Anglia va face republicelor sud-africane un răsboiu de exterminare. Transvaalul se pregătește la aceasta.

El se înarma fară incetare și să ascunsă armele, lăsând pe spioni englezi să patrundă în arsenale, în cari nu se află de căt material vechiu, pe când materialul artileriei moderne era ascuns.

Generalul Joubert socotește că, până la înțâia săptămână a lunei Decembrie, Englezii nu vor putea pune în linie decât 85.000 de oameni, dintre cari 10.000 vor fi omorâți, sau răniți, sau se vor înbolnăvi. Serviciul de etape reclamă un număr mare de oameni; generalul calculează că pentru operațiunile decisive inimicul ar dispune numai de 35.000 de oameni. În momentul înăuntră, când generalul Joubert scria, se aflau în campanie 50.000 de Buri. Cu aceste forțe, republicanii se pot lipsi de concursul Africanderilor, a căror răscoală ar fi sigură, dacă Englezii ar înarma pe indigeni.

Generalul Joubert declară, că Transvaalul nu susține lupta decât pentru a și apăra independentă, iar nu pentru a apăra un vis de supremărie în Africa de sud.

Pentru Englezii lucrurile stau rău de tot în Africa. O trupă de 1200 Buri au ocupat orașul Dordrecht; alta de 1500 spre apus dela acest oraș au cucerit Steynsburgul, iar de aci dând nașală spre mezașazi, au ocupat Maraisburgul. Pretutindenea rup lepaturile căilor ferate și se organizează de răsboiu. Se confirmă stirea, că vrăjitorii de 20.000 de holandezi s'au resculcat și se apropie de frații lor Buri.

Ziarul „Times“ se tângue grozav asupra nenorocirilor, în cari se svârcolească ostirile engleze și inviune aspru tactică de răsboiu engleză observată până acum. Intr-o foaie din Berlin s'a publicat o scrisoare privată a unui ofițer prizonier, englez, care spune că a auzit din gura generalului White următoarele expunerile:

Acest răsboiu va avea de urmare reuniunea de mare putere a republicei sud-africane. Noi și milizia noastră cu greu vom ajunge la succes, luptând contra unei astfel de armate de popor, care foarte bine știe pentru ce se răsboește: pentru pămîntul său, pentru familia și libertatea sa.“

Tot în această scrisoare se spune, că în Johannesburg zi de zi aduc prizonieri englezi, ceea-ce Buri îl tin ca un lucru pe tot firesc. „E foarte ciudat — se zice în scrisoare — încrederea, cu care Burul

se poartă față de puterea dumnezească; el ține ca lucru neîndoios, că *Dumneșeu este cu dinșii și că Transvaalui nu poate fi nimic*. În aceasta se manifestează ceva clasic și un fel de putere spartană, care se cuprinde în firea poporului bur în luptă să pentru neafermare."

Englezilor chiar și marea le este dușmană. În răboiu actual mai mare trebuință au Englezii de cavalerime, și tocmai corabia „Ismore”, — cum s'a spus deja — care ducea două escadroane de cavalerime și o baterie de artileristi, s'a cufundat în valurile mării, înecând 200 de cai, toată munitia și tunurile, ceea-ce încă a fost o lovitură grozavă simțită pentru oastea engleză din Africa.

Între orașul Kimberley și munții Langeberg se prepară o luptă nouă. Din Anglia cu o iuteală febrilă se trimit acum trupe noi, cavalerime și artilerie, și acum se mobilizează și divizia a șaptea de armată.

In Londra mai ales o panică grozavă a cuprins toate spritele, în special la vestea despre căderea *Ladysmithului* și că generalul White și-a isprăvit toată munția.

O telegramă a lui „Times” spune: *Situatia e extraordinar de serioasă. Artileria Burilor prăpădește tot ce ajunge în calea sa și până acum născut pagube uriașe. Locul încrederei de mai nante în armata engleză l-a luat o decepție indescriptibilă.*

Agentul „Reuter” își raportează din Kimberley (cu datul 28 Noemvrie): Azi în apropiere de coastele muntelui Lazaretto, spre apus de la oraș, Englezii au dat naivă asupra taberei Burilor, voind să le ia tunurile. Au și ocupat tabera acestora și patru rânduri de sănțuri. Din al cincilea sănătăsă Burii au început bombardarea asupra Englezilor, care au luat-o la fugă. Cu acest prilegiu a căzut maiorul Scott-Turner și 24 soldați, iar 26 oameni greu răniți.

Aceeași agență cu datul 1-a l. c. n. publică din Kimberley știrea: Toate semnele arătă, că la Spifontein are să fie o luptă mare. Burii se concentrează pe coline și își fac întăriri strajnice din peatră și sănțuri puternice. Tot asemenea se întăresc Burii și la muntele Lazaretto.

„Politische Korrespondenz” cu data 7 Decembrie raportează următoarele:

De la isbuinarea răboiului, Englezii au dus în Africa, prin porturile Capstadt, Port-Elisabet și Durban, trupe în număr de 51.000 de oameni; 9000 sunt pe drum și sosirea lor se așteaptă în zilele proxime. Toate cele 8 regimenter ale corpului VI. de armată sunt mobilizate gata și în 15 l. c. au să plece spre Africa. De aci urmărează, că pe la începutul lunii Ianuarie comandanțul superior din Africa sădici va avea la dispoziție o putere armată de 117.000 de oameni. Socotind toate trupele, care se aflau deja prin coloniile sud-africane

la începutul răboiului, apoi cele trimise mai târziu, cele care sunt pe drum și care acum sunt gata de plecare, armata engleză mobilizată până acum pentru răboiu african se urcă la 121.000 de oameni.

Ea' aceasta e o concentrare de armată atât de mare, ca și care nu s'a mai pomenit în istoria imperiului englez.

Revista externă.

Lordul Rosebery a ținut la Edimbourg un discurs important, în care răspunde celuil pronunțat de Chamberlain la Leicester:

Nici un supus englez — a zis el — n-ar putea pretinde că atacurile unei oarecare prese străine ar putea atinge persoana M. Sale; insultele în contra reginei recad asupra ziariștilor care le-au proferat, și nu trebuie să ne tulbure.

Oratorul regretă că Chamberlain a dat prea mare importanță atacurilor ziarelor franceze, care căută ceartă cu Anglia. De altă parte, lordul Rosebery regretă modul cu care cavaleresc cu care Englezii tratează pe celelalte națiuni. Prea plin — zice Rosebery — de propriile noastre virtuți uităm că ceea-ce, la altă, poate să ne displacă, la noi poate să ne displacă altora. E fapt că în ultimii ani am criticat unele națiuni europene într'un chip care a trebuit să le dea de gândit și să nu le inspire mare entuziasm și prietenie față de noi.

Rosebery amintește tonul agresiv al compatrioșilor săi, de vre-o căță va anii încoace.

Am numit una dintre cele mai vechi națiuni din lume, o națiune bolnavă.

Am comparat un alt imperiu mare cu dracul (discursul lui Chamberlain, la Birmingham, asupra Rusiei).

Am dat să se înțeleagă că un alt imperiu mare din lume e mai puțin vast de căt colonile noastre.

Acum credem de datoria noastră a spune unei națiuni să fie mai politicoasă.

Sper că nu vom continua aceste proceduri care nu sunt de loc diplomatici, căci voilele pronunțate în grabă momentului pot, mult timp după ce au fost uitate, să ne fie întoarse de către națiunile ofensive.

Sper că cei ce vorbesc în numele națiunii își vor aduce aminte că nu trebuie să vorbească sub influența măniei trecătoare; bărbății de stat au datoria să nu uite că sunt responsabili de interesele națiunii. El trebuie să vorbească despre Marea-Britanie sub propria lor inspirație, iar nu sub a altora.

Discursul lordului Rosebery a fost primit cu lungi aplause care au continuat până ce oratorul a părăsit sală.

DIN ROMANIA

Dela Curte.

Martă, între orele 4^{1/2} și 7 d. a., a avut loc la Palat, în saloanele M. S. Reginei, o audiuție musicală cu concursul d-lor Enescu, Dinicu, Dall'Orso și al d-rei Asan.

La această audiuție au fost invitați și au asistat:

D. Dim. Sturdza cu d-na, d. dr. Cantacuzino cu d-na, d. general Manu cu d-na și d-ra, d-na Naeu cu d-șoarele, d. C. Boerescu cu d-na și d-ra, și altă lume distinsă.

M. S. Segina a asistat apoi la reprezentarea piesei „Intriga și Amor”, dela Teatrul Național, dată cu concursul d-șoarei Agatha Bărescu.

La apariția Majestăței Sale în loja, publicul numeros din sală a făcut grațioase și suverane o manifestație călduroasă.

Inaintări în armată.

Ziarele oficioase anunță că pe ziua de 28 Noemvrie se vor face între altele următoarele înaintări.

A. S. R. Prințipele Ferdinand, comandanțul brigăzelor 8 din capitală, va fi înaintat la gradul de general de divisie.

De asemenea, dl general de brigadă Lăzărovy, ministrul de răboiu, va fi înaintat divisionar.

În ce privește co-fundamentul cetății București rămas vacant prin înacetarea din viață a generalului Berendeiu, oficioasele spun că va fi dat d-lui general Carcalețeanu care în acest cas va fi numit și inspector general al geniuului.

Nenorocirea de la Baia-Centrală.

O mare nenorocire s'a întâmplat la Baia-Centrală în sala de scris.

Eată câteva amănunte în aceasta privință:

Dl căpitan Alfred Angelescu făcea exerciții de scris cu profesorul Lăzărescu și într-o incursiune de spade a sărit butonul de la spada d-lui căpitan Angelescu, sără ca să observe aceasta.

La o nouă reprisa, dl căpitan Angelescu loveste pe adversar cu virful spadelii căzuse butonul de apărare, fierul a pătruns în ochiul stâng al d-lui Lăzărescu la o adâncime de aproape doi centimetri.

Cei din sală aproape n-au observat accidentul, cănd repepe rănitul își scoate masca și se văză nenorocita întemplare.

Imediat rănitul a fost transportat la spitalul Colțea.

Se zice că starea d-lui Lăzărescu e dintre cele mai grave.

Puterea Engleză

Intinderea Engleză este 314.000 km. pătrați, cu 39 milioane locuitori. Ea' intinderea coloniilor sale este de 27 milioane klm. pătrați cu 320 milioane locuitori.

Comerțul tuturor coloniilor a fost în:

1876 . . 307 milioane 200.000 lire sterline
1880 . . 350 și 1/2 milioane;
1890 . . 480 milioane;
1899 . . 500

Traficul comercial al regatului englez în 1895 a fost 612 1/2 milioane sterline; din acestea import din colonii 165 1/2 milioane, iar export în colonii 90 milioane sterline.

Când începe secolul XX?

In cercurile bărbăților de știință (matematicieni și astronomi) s'a hotărât deja, că secolul XX începe în noaptea S-tului Văsile din anul 1900.

Sunt încă și de aceia, cari din punct de vedere istoric susțin, că secolul XX începe să înceapă cu i-a Ianuarie 1900.

Aceiai au acum două aderenți, cu niciun protector, puternici: papa din Roma și împăratul Wilhelm al Germaniei.

Intr'adevăr, eată ce se scrie din Berlin:

„Deși calendaricește nouul secol începe cu 1-a Ianuarie 1901, împăratul, în înțelegere cu papa, sunt de părere că secolul se schimbă acum, la 1-a Ianuarie. Pentru a serba aceasta în chip deosebit, steagurile regimelor vor primi căte un semn comemorativ.

De asemenea vor fi deosebit de luxuri și cărțile postale de 1 Ianuarie.” *)

NOUTAȚI

Arad, 9 Decembrie 1899.

Jalba profesorilor. Reuniunea profesorilor de la școalele medii ungurești din țară a ținut eri, 8 l. c. n., o ședință, la care s'a ocupat de modalitățile pentru bunătățirea stării materiale a profesorilor și la școalele medii ungurești din țară. A intrat la numita reuniune o sumedenie de

Nu cunosc „presidentul” dela Sibiu și tură și el păreric împăratul și a papel? Cu căile ilustrate vedem că l-a întrecut deștept Wilhelm I. — Caleg. tipograf.

mă conversația luă un ton serios și făcea vre-o aluzie directă la mine, abate imi vorbi de necesitatea de a fi energice în toate circumstanțele vieții. Vorbia simplu cu un aer părintesc care era în contur cu formele oratorice, seminariste, care învăluiesc limbajul mulțor preoți. Ascultația atenție vorbele acestui bătrân preot, căci zise după un moment de exitație: „Că devii mal în vîrstă, cu atât vezi, secul meu copil, că sunt pe lumea această oameni ai căror exemplu te încuragează. Mătușa dumitale și baronul Tréville sunt dintr'aceștia. Amendoi au trecut prin磨 mente grele, dar vă declar că s'au arătat tot-deauna mari”.

Cu rămăsei uită la auzirea că mișcă mea a trecut împreună cu baronul printre nenorocii mari, abatele reluat. „Să îl povestesc această istorisire, pe care îmi pare că nu o cunoști. De sigur că epatat de serios ca să poți păstra un secret! Si abate Bouvray începu:

Cunoști castelul Saint-Mandé situat la depărtare de către legea de aici, astăzi în posesia baronului Tréville. Înainte de a o moșteni de la unchiul său, marchizul Roch Fontenay, această locuință a senior era o ruină. Cu păreții cari amenințau să se prăbușească și aproape fară speranță, castelul părea un mormânt părăsit ca și cum uitarea morții planează deja pe el.

Că toate acestea oamenii castelului destui de numerosi—lăsau a se bănuia că această apărăță miserabilă, un mare lucru. Într'adevăr în această inospitalieră locuință cărei prag nu era călcat de nici un om

FOIȚA „TRIBUNEI POPORULUI”

O istorie veche

Nuvelă de Paul Hérissey.

Micul salon de provincie, odaia favorită a mătușei mele Barfleur, era o cameră lungă și strămătă. Păreții erau acoperiți cu tablouri familiari, încadrati în ghirlande de flori. În fața ușei era fereastră ascunsă sub o bogată perdea de mătăsă albăstră închisă, ear în cele patru colțuri ale odăii se găsia căte un fotoliu Ludovic XVI.

Parc'o văd și acumă pe bătrâna mea mătușă, vecinic în negru și pe cap cu un bonet, ale cărui dantele cădeau pe umeri.

In tinerețe era foarte frumoasă.. Ochii ei mari mai păstraau încă o adâncă expresie de blândete, ear surisul îi arăta dinții care erau tot albi cu toată vîrstă înaintată. Fruntea însă îi era brăzdată de mari cutii, sub părul care se termina prin bucle, până pe mijlocul templelor.

In sfîrșit, atât pe căt îmi pot aminti, aceasta femeie indulgentă și bună, era alegera multiplelor sentimente de resignare, de regretă și de desiluziune, alegerie pe care poți să ai sintezizat-o în actele trecutului.

Ca toti bătrânilor, mătușel îi plăcea mult să-i amintești de istorii vechi și în fel-care seara mai multe persoane mai de același etate se întâlnau la dinsa. Printre cei mai conștincioși, era abatele Bouvray, vicarul general și baronul Hubert de Tréville, un bătrân militar, albit în lupte, a cărui inteligență și ireproșabilă educație au fost deosebit de mult apreciate. Amendoi

erau vechi cunoștinți ale familiei noastre și mătușa mea îi invită des la prânz.

Odată prânzul terminat, mătușa se așeză lângă un cățăt al sobei, apropiând de foc mâna ei diafană. Baronul ocupa fotoliul de lângă celalalt cățăt, rezervând vicarului fotoliul din mijloc. Bine înfundat fotoliul său, vicarul încrucisă mâinile, ear picioarele încălțate cu ghete mari, le apropiă de foc.

Conversația începea. Își amintiau de morți, de fapte triste, de evenimente veseli. Toate acestea erau exprimate corect, în termeni ales și căte odată prin subtilețe, de altminteri usoare de priceput. Când baronul risca vre-o glumă, ceea-ce de altfel i-se întâmpla des, mătușa surdea, ear abatele nu și putea reține un slab risipit.

Acești trei bătrâni erau astfel întâlniți în acest mic salon, într-o seară rece de Noemvrie, când eu sosii în micul orășel în care locuia mătușa mea.

Aveam pe atunci două-zece de ani și avui ca și toti ceilalți tineri, primul amor, care se termină printre oarecare desiluzie.

Veniseam să sed în acest lacăt de colț de provincie, în care numărăm multă prietenie și foarte multe cunoștințe, cu speranță de a mă liniști puțin și de a schimba cursul ideilor mele. În acest mediu simpatic și în care mă simțeam iubit.

Bătrâna mea mătușă, în dorință ei de a face bine tuturor, găsi că sunt foarte trist; baronul, glumet, făcu mult spirit pe socoteala mea, afirmând, fără a se îndoiea că de adevărat este, că și avut oarecare suferințe sufletești. Căt despre abate, el mă

privia cu un aer scrutător nezicând nimic.

In timpul lungei sale cariere, abatele Bouvray câștigase o mare experiență, deveni un spirit larg și dădea consilii sigure; am uitat să mai spun, că duhovnicia sa era foarte căutată, ba și pută zice că era cea mai căutată catedralei. Impunea mult prin exteriorul său. O față băndă, animată de o privire sinceră și de un suris binevoitor făcea ca acest intelligent și savant preot să devină simpatic tuturor.

Preotul își amintia de tot, pe care îl văzuse chiar numai o singură dată, în copilarie și pe care îl numia „copil său”. Cum eu făceam parte dintr'aceștia, el manifestă dorința de a mă vedea și de a vorbi cu mine. Când se despărțiră, el îmi dăde în întâlnire pentru căteva zile mai târziu, căci îmi zise, că e obligat a însoții pe Monseniorul în viajul pe care acesta îl face.

La ziua indicată, plecai spre cabinetul de lucru al abatului

în acel sens de la aproape toate școală medii ungurești, cărui toate lovesc raiul în cap, toate arată starea deplorabilă materială, cu care au să lupte dacă și studii academice ai școalelor medii. Înțelesă se amintește și cererea corpului profesoral de la liceul din Arad, de la gimnaziu ca și de la școală reală. În rugarea în cadrul ministrului, profesorii unguri arădeni se jalușesc foarte mult de starea materială și cer, ca: 1.) jumătate din profesori liceului să fie puși în clasa a VIII-a de salarizare și altă jumătate în clasa a IX-a; 2) quinquenialul să li se urce la 200 fl.; 3) profesorii, caruți au împlinit 30 ani de serviciu, să fie puși în pensie.

Dacă profesorii școalelor medii, susținute de stat se plâng de miserie și cer mili, - ce să zică atunci profesorii nostri confidențiali, cu aceleși pregătiri academice, care rădesc în același mediu, în aceleși orașe cumpe?!

Regale Sérblei în Viena. „Politische Correspondenz” este informată, că tinerul rege Alexandru al Sérbiei pe la sfîrșitul luncii luni va sosi în Viena, unde, la întâlnirea Monarchului nostru, va fi oaspele Majestății Sale și va locui în Burg.

Sătăciu! „Autorisata” din Sibiu desmîntă stirea că dl Rațiu ar fi înțemnat pe dl Magdu să ne facă proces de presă. Mai mult încă: zice că dl Rațiu nici nu cunoaște „pe numitul domn”, adică pe Magdu... Cum nu-l cunoaște? Dar dl Rațiu nu citește ce se scrie în maculatura sa foie? Mai astă primăvară a cui encursă îl primește dl Rațiu în campania sa contra d-lui Sturdza? Nu a imaculatului d-Magdu, care ne prăpădisese de pe suprafata pământului nu numai pe el, dar și pe dl Sturdza?! Nu e oare o ingurătură să-l intituleze pe harnicu său colaborator „de pe Mură” numitul domn?

O întrebare încă: dar directorul autoritatei n'a corespondat nici el cu dl Magdu și nu i-a făgăduit tot concursul pentru a... stabilitatea?

Cum înjură Dedu. În numărul de Martie (5 Dec) la acuzarea că el și soții sei au înțelesă a scrisă în autorisata bănuindu-ne că am mâncaș fondul lui Iancu, eată cum introduce Dedu respunsul:

Vorbă veche românească, că totul cinstigă. Tot cleveitorul clevește, tot calumniatorul calumniază. E o nouă dobandă această mică calumnie despre joasnicia omilor, pe care tinerimea din Oradea l-a redunit, și pe care întreg poporul românesc l-a urgit. Ea arată de nou ce spirit înțigă și mărșar de clică svineste la mitite și Clevenici.

Nu reflectăm însă la această crimină insinuare. Nici dacă ea n-ar cădă de sine n-am reflectat, când o ridică o foaie cu „minciuna în preumbilare.”

Si să mai zică cineva că nu e... doctor de figan?... De altminteri că ce educație

are acest tip trist al presei române, că de mult stă sub legea atavismului și cătă fieră este în acest steag al eroului de la Tostleni, se poate judeca și din următoarele: Trei zile de-arendul am primit de la Dedu ilustrate în cari ne înjură întocmai cum sei înjură... la ușa cortului.

Încă un Krivány-ist osândit. Joia trecută (7 Dec. n.) Tabla regescă din Budapestă s-a pronunțat și ea prin judele referent Zubovics Român asupra orăndei dictate de tribunalul regesc de acolo contra dlui defraudant Fröhlich János, fost cassar la banca comercială. Încă în luna Maiu anul curent defraudantul cassar își ceruse concediu, lăsând cassa altuia, și se dusese la Karlsbad, pentru a-și recrea stomacul sdruncinat de multimea cinilor cu șampanie. La cîteva zile după aceea s-a făcut scontarea cassei și s-a constatat un furt de 287 500 fl. în hărții de valoare. Immediat Fröhlich a fost arestat și a recunoșcut furtul ca făptuit de însuși cinstia sa. Planul său a fost — zicea defraudantul, — ca cu suma jăfuită să ia spre America. Era — zice — bolnav; suferă de nevrastenie și noptile nu puteau dormi. Astă o adeverise altmîntrelea și medicul său ca „specialist”, și tribunalul din Budapestă, după ce studiase causa și constatase că paguba cassei era „număr” de 13.000 fl. fl. — a osândit pe Fröhlich la temniță ordinată de trei ani. — Acum forul al doilea a aprobat și el sentința tribunalului și noul Krivány-ist își urmează pedeapsa începută deja cu luni înainte.

Dureroasă datorință! Citim în numărul de eri al „autorisatelor”:

„Avem dureroasa datorință de cronicară înfiere de astă dată pe doi protopopi români, cari nu s-au rușinat a primi să facă parte din comitetul unei asemenea reuniuni de maghiarișare. Sunt sănătățile lor Dr. Traian Putici, protopresbiter gr.-or. în Timișoara, și George Trădă, protopop gr.-cat. în Timișoara.”

Luăm act, pentru a nu îndreptăti de „autorisat”.

Ori cătă de dureroasă le-ar fi înșă asemenea datorință, odată acum gheata spartă, aşteptăm ca „autorisat” să înregistreze și toastul (pentru făpan) al d-lui Hamsea, bătaia din birt a d-lui Ceonțea, scrisoarea protopopului Georgiu (prin care îndeamnă un preot să falsifice!) și casul de delapidare al altui stalp al neamurilor, fost mâna dreaptă a episcopului Metianu... Amănunte „autorisat” pot să ceară de la corespondentul lor d-aici, d. Proca.

Necrolog. Ni-se scrie, că Anastasia Iovanescu, măritată Popoviciu, din Surducu-mic (tractul Făgetului), a răposat la 19 Noemvrie st. v. înmormântarea a fost la 21 Noemvrie st. v. Fie își țărina usoară!

cavaler misterios, care se ascunde sub numele de Paul.

Aceasta avea o atitudine impasibilă, cu ochii și părul negru.

Nobilită de prin împregiurimi aveau o bănuială asupra acestui necunoscut, care nu vorbia nici odăta: unii vedea în dinisul un teribil emisar al ducelui D'Orante; alții îl luau drept unul dintre extraordinarii mesageri ai contelui D'Ortois, cari duceau corespondență între principii și bătrânilor credincioșii ai partidelor lor.

În fine, fie de teama represaliilor guvernului, fie de teama de răsbunarea regelui, la casă când Bourbonul ar reveni, domnul Paul era un personaj prea misterios, dacă nu chiar vatănat. Astfel ei preferă să se depărte de marchis, al căruia osă era Paul.

Cu toate că marchizul primă această isolare, fără apărante de regret, cădere imperiului și revenirea principilor, și dădură ocasiune de a-și din această isolare. Tatăl său fusese gentil om la contele de Provence. El se hotără, în amintirea lui, să se ducă să salute pe regele Ludovic al XVIII și de a oferi suveranului triumfator omagiu și felicități sale. Plecă deci la Paris și avu oportunitate să primească din mâna regelui crucea de cavaler de Saint-Louis ca recunoștință pentru serviciile sale.

Acest demers fu pentru marchis un fel de adio lumel și incoronarea prematură a unei existențe încă plină de promisiuni. Într-adevăr, când după acest voiaj, reveni la castelul său, nu se mai depărta.

(Va urma)

„Răvașul” cu prisina. Până acum între producțiile noastre periodice, calendarul, cel puțin, n'a purtat pecetea patimilor, ori mai bine: a certelor ce s-au ivit în societatea românească. A trebuit să ajungă inconștientul bătrân de la Sibiu mai mare peste „Tipografie”, Daian „director” și Scurtu „colaborator”, pentru că și în călindare să se introducă cearta miserabilă ce de atâtă vreme se închidează în cupătoarele „autorisate”. Astfel, în călindarul din anul acesta, dl Rațiu a dat terenul Scurtu să scrie „Răvașul nostru”, în care în stil de epileptic este înjurat Sinodul arădean și întreaga alegere săvîrșită la 2/14 Maiu.

Că ce preț trebuie să se pună pe scrisele imberbului, care voie să scrie istorie contemporană, va sătări ce om serios! E vorba însă de altceva: călindarele sunt scrise pentru popor. Si se poate oare tolera, ca bunul și blandul nostru popor să fie otrăvit cu asemenea răvașuri cloacă de patimii jo nice, pe care până și dl Diaconovich e slăbit să le desaprove în Nruil din Noemvrie al „Transilvania” ? ! .

Oameni însă, ca și Scurtu, care despre Daianu a scris c.-i „Herosstrate” al cauzelor naționale, și Daianu, care l-a dat afară pe Scurtu din redacție, chiar și după ce sunt puși earăzi de dl Coroianu să se înfrunte de la același cazon, cum ar și putea să facă un lucru de treabă? !

Un preot mort la înmormântare. Într-o zi din zilele trecute prelatal rom. cat. Hebenstreit, având să celebreze la înmormântarea staritei Paulina Wesseler dela o mănăstire din Graz și, ajuns cu conductul la groapă, a căzut deodată la pămînt și peste cîteva minute a murit și dinasul, lângă mormîntul deschis încă al staritei.

Pătimăș peste măsură. Vorbind de călindarele apărute în anul acesta, organul daiano-rajist scrie:

„In est-an au apărut excepțional de multe călindare noi: In Brașov unul, în Arad altul, în Caransebeș două, — toate noi. Si ce trist progres. E unul mai slabă de cătă celalalt; și toate sub nivelul general al călindrelor de pămînt aci.

Nici unul nu are ceea cea originală, nici unul nu are o inovație potrivită. Nici unul nu are un caracter propriu, nu urmărește o linie morală proprie”.

Se înțelege că bun nu este decât ceea-ce ieșe din cuptorul sibiian. Numai acolo găsești călindar cu „ceea originală” de la Scurtu și Dedu-Herostrate. Călindarul acestor companii, recunoaștem și noi, „are un caracter propriu”! ... „Tinta morală” însă pe buzele acestor tovarășii este că adevărat o sfrunțare ne mai pomenită.

In afacerea asasinatului de la Satmar earăzi să aibă un moment nou: pare că păcurarul Zsoldics nu e vinovat, deoarece cu martori mulți dovedește, că pe vremea asasinatului era la muncă. A fost însă arestat Ovreiu (arendas) Moritz Lazar.

Devotamentul și viteja Burilor. Un sergent din oastea engleză africană a trimis acasă o scrisoare de pe câmpul luptei dela Islands-Laage, singura luptă căștigată de Englezi față cu Burii viteji. Despre lupta aceasta sergentul englez scrie: Când a fost sfîrșitul luptei, am plecat în căutarea răniților. Cu acest prilej n-a ieșit în vale un Bur bătrân cu barba cărunță. La început m-am apropiat de el cu multă precauție. Cățiva Bur răniți se purtau ca niște serpi ascunsi în iarbă. Unul Englez se apropiu de un rănit Bur cu cea mai bună intenție, ei însă deodată sloboziau arma. Era să de ce am fost eu precat. Înălță putui să văd, că bătrânu Bur era incapabil să-și ridice arma. Rezulta de tot greu, și mult n-o mai putea duce. Când m-am plecat la urechea lui, mă rugă să cauți în giur, nu voi vedea cumva în apropiere pe fiul său, un băiat de 13 ani, care să aibă luptat alătura cu dinisul. Î-am înălțat rugarea și am dat de bietul băiat mort sub o grămadă de răniți, pe care l-am dus înaintea bătrânu Buru său tată rănit. Mă știu, că nu sunt tocmai slab de nimic; dar, când bătrânu Bur își vădu fiul mort și strinsé la sine susținând cu amar, — am trebuit să-mi întorc față, căci durerea mi-se opri în gât. Numai în această clipă putui să-mi dau seamă, că de înforțator este răbojul. Când m-am întors earăzi spre dinisul, bătrânu Bur murise și el, dar stringea încă la sine convulsiv trupul rece și fără viață al fiului său.

Catastrofa unei corăbi. În ziua de 21 Septembrie 1897 seara s-a întemplat o groaznică nenorocire în portul dela Fiume. Vaporul „Ika”, ce regulat făcea drumul dela Crkvenita până la Salza, având, pe lângă personalul său, totdeauna că 40–60 de călători, mai ales fiumani, Zagrebiani și Budapestani, s-a ciocnit teribil de vaporul englez „Tyria” în portul fluman. Vaporul „Tyria”, care pornise cu o iuteală nrienă, se îmbăta adesea atât de cumplit de „Ika”, încât aceasta să a despăgubit în doar îngropând în valuri aproape întreg personalul de pasageri, afară de căpitanul Faren-Locher și cățiva din subalternii săi. Scena catastrofei fusese înflorătoare. Vaietele nenorociiilor străbătuse aproape orașul producând o panică grozavă în mijlocul populației. Căpitanul a fost arestat numai de către și societatea croată-ungară de navigație a pornit proces contra „Tyriei”. Judecătoria marinară din Veneția și Londra a statuit pretențiile de despăgubire, iar acum urmează epilogul catastrofei, statuirea faptului: cine e responsabil pentru perdearea cătoriilor vieți de oameni? — Persecuțarea finală se va începe în 15 Decembrie, care va dura mai multe zile de-a rîndul. Zilele acestea va sosi în port și vaporul „Tyria”, unde judecătoria asemenea va întine un interrogatori pentru a-și forma judecata în cauza atât de tragică.

Posta redacției.

Sibian. Publicăm așa, numai dacă respectiva printre epistolă ne autorizează, ori dacă ne lămuști că ea te-a autorizat să ne comunică îsprava acestui T. L. păcătos.

Păzii și sănătatea! Tuturoi celor ce suferă de boale de piept, de boala de apă, de mistuire neregulată, dureri de stomac, de reumatism, gutură, dureri de ochi și alte boale lăuntrice, apoi pentru boale de copii, se recomandă cu multă căldură medicamentele Kneippiane.

Se pot căpăta de-adeptul sau prin postă de la farmacia dlui Dr. Julius Schopper în Oravița (Krasso-Szörény m.)

Catalogul tuturor medicamentelor (leacurilor) cu prețurile lor, se trimite, la cerere, ori cu gratis și franco din numita apotecă!

Ultim cuvînt.

Poetul curții „presidiale” din Sibiu, care aproape zilnic împodobește coloanele „autorisatelor”, este ce ideie avăntată asternă în rime:

„Ultima derință”.

„Mai am un singur dor,
— Il scriu în tăcere —
Să mă lăsați să mor
În cărcină la bere.”

D'acolo o să te și scoată cioclin!

Feluri și.

Facultatea de judecătă a peștilor. — Naturalismul Sevmons istorisește că cu ocazia unei călătorii pe mare a aruncat în apă rămășiile prânzului său și îndată au ieșit de pe sub corabie piești în lungime de căte un sfert până la o jumătate de metru și înghețau bucatele aruncate.

Un fel de pești, așa numiți panterăți, care su ajutorul solzilor de pe cap și gât pot să se agățe de alti pești mai mari, ori de fundul corăbiilor, lăsându-se a fi duși astfel, sunt foarte inteligenți. Sevmons voind să pună la încercare facultatea de judecătă a lor, a lăsat în apă o bucată agățată în undă și a prins peștele. Zădărnic le-a mai aruncat în ziua aceea de măncare, căci nici unul n'a mai voit să o ia. A două zi a prins iarăși unul, dar cei-lalți, observând lipsa tovarășului lor n'au mai voit nici unul să ia măncare. Aceasta li s'a întemplat lui Sevmons mai multe zile de a rîndul și tot-dăuna cu același rezultat.

ULTIME STIRI

Londra, 9 Dec. Agenția „Reuter” primește din Medder River stirea, că în riu s'au adus foarte multe cadavre; tabără engleză s'a retras cu o milă dela albia rîului (probabil din cauza tunurilor Burilor de pe celalalt mal. Red.)

Edito: Aurel Popovici-Barcianu. Red. respons.: Ioan Russu Sirianu.

ECONOMIE.

Grăne.

Prețurile de la 25 Noemvrie.

	Arad:	B. Pesta
Grâu Aprilie fl.	7.10—7.30 fl.	7.93—7.94
Octombrie	8.12—8.13	
Cucuruz Maiu	3.80—3.90	4.92—4.94
vechiu	5.—5.20	5.20—5.50
Orz vechiu	5.—5.20	5.65—6.80
nou	5.40—5.50	
Secară Apr.	5.60—5.70	6.42—6.44
vechiu "	" 6.10—6.35	
Ovăs Apr.	4.40—4.50	5.6—5.8
Oct.	" 4.90—5.28	

Cursul pieței din Arad.

Hartie-monetă română	Cump. fl.	9-48	vend	9.52
Lire turcești				
Imperiali (15 R. aur)	18.90		19.—	
Ruble rusești 100 à	126		127	
Galbeni	5.58		5.62	
Napoleon-d'ori	9.48		9.55	
100 Marce germane	58.50		58.95	
Livre sterling	11.90		12.50	

Spirt:

	21 Oct.	
Spirt rafinat; cu toptanu	55.50	
" , cu micu	56.50	
" brut cu toptanu	54.50	
" , cu mic	55.50	

Porci:

(Piața Steinbruch)

Ungari; greutate:			
bătrâni 320—380 kg.	40	—42.	er. p. kg.
tineri 320—390	" 44	—44.5	" "
" 250—390	" 44	—45	" "
" până 250	" 45	—46	" "
mijlocie 240—260	" 47.5	—48	" "

Calindarul nostru

pe anul visect 1900

ca prim călindar scos în tipografia noastră

a apărut toamna acum

cu ilustrații, cu un bogat și variat cuprins literar.

Prețul 30 cr.

plus 5 cr. porto postal.

Doritorii de a și-l procura sunt rugați

a se adresa la

Administrația „Tribunei Poporului“.

La comande mai mari de 10 exemplare dăm 20% rabat.

ADMINISTRAȚIA

„Tribunei Poporului“.

La administrația

„Tribunei Poporului“

se află în deposit spre vânzare următoarele opere și broșuri:

„Teoria dramei“ de Dr. Iosif Blaga.

Prețul 1 fl. 80 cr.

„Cuvântări bis. de Massilon traduse prin Ioan Ghenț. Prețul 2 fl. 50 cr.

„Lupta pentru drept“ de Dr. R. Ihering traducere, de T. V. Păcăoreanu
Prețul 1 fl.

„Din vremuri apuse“ de Iudita Secula, Prețul 50 cr.

„Juvenilia“, prosă și versuri de Sextil Pușcariu. Prețul 80 cr.

„Vieritul“, de Petru Vancu. Prețul 50 cr.

„Priveag“, de I. Sceopul. Prețul 75 cr.

La facerea comandelor, cari se vor efectua prompt, rugă a se adauge și spesele de porto postal.

Administrația „Trib. Pop.“

Exerciții intuitive și gimnastice, manual pentru invățătorii școalelor poporale române, întocmate după plan, de Ioan Tădușescu, invățător în Lipova. Ediția a III. Prețul unui exemplar: 30 cruceri.

A apărut în editura de arte grafice „Minerva“ din București „Călindarul Minervei“ pe anul 1900 cuprinde o mulțime de lucruri frumoase și instructive.

O carte bună. Distinsul nostru profesor din Brașov, Dr. Vasilie Goldig a lucrat o folositoare carte scolară: „Geografia pentru școalele poporale, întocmită pe baza planului Ministerial de învățămînt. Partea primă (pentru clasele III și IV), cu numeroase ilustrații și harte colorate.“ Editura librăriei Ciurcu Brașov. Prețul unui exemplar 85 cr. Materialul tractat se extinde pe 68 pagini, în ordinea următoare: 1. Regiunile lumii, 2. Comuna, 3. Locuitorii și ocupația lor, 4. Religiunea și limba locuitorilor, 5. Hotarul comunei, 6. Drumurile, 7. Apele curgătoare, 8. Apele sălătoare, 9. Mijloacele de comunicație, 10. Insulă, peninsula, golf, 11. Sesul, 12. Dealuri și văi, 13. Orizontul, 14. Desemnarea regiunilor lumii, 15. Harta, 16. Cercul, 17. Comitatul, 18. Ungaria. — II. „Ungaria și Europa.“ (Materialul clasei a IV-a.) Înținutul muntos din Sudost. Câmpia Ungariei. Înținutul muntos Nordestic, Înținutul muntos Nordvestic, Înținutul deluros Sudvestic. Orașul Fiume și înținutul lui. Ungaria în genere. Terile apărtinătoare Ungariei. Europa în genere“. La toate capitolele e alăturată căte o mapă colorată.

O recomandăm cu toată căldura invățătorilor noștri.

Calendarul „Bibliotecii Noastre pe anul 1900“, întocmit de dl E. Hodoș, apărut cu un interesant cuprins. În partea literară cuprinde lucrări de Eminescu, Coșbuc, Alexandri cu portretele acestor trei mari poeți. Afară de aceasta mai publică amintiri din 1848; Avram Iancu în 1852; Dălaconomie de casă: Cum se coace pâine bună? Apoi anecdotă și baz. Pe lângă partea calendaristică se află numele tuturor preoților și invățătorilor din diecesa Caransebeșul, precum și regulamentul pentru facea examenului de calificare la Institutul pedagogic din Caransebeș. Prețul unui exemplar: 28 cr., plus porto 5 cr. A se adresa la: E. Hodoș Caransebeș

Imprumuturi ieftine pe amortisare

Recomand în atenția on. proprietari de pămînt și proprietari de case în Arad-centru, că prin mijlocirea mea pot obține până la cele mai mari sume și pe lângă condiții foarte favorabile

imprumuturi ieftine amortisatoriale cu amortisare de 15—50 ani.

Nu comput înainte nici un fel de remunerare, convertesc datorii vechi, de asemenea la dorință anticipez de la mine cheltuielile de întabulare.

Provocându-mă la faptul, că de mai mulți ani la foarte mulți invățători, rog cu toată stima pe on. domni proprietari de pămînt și proprietari de case, că în propriul lor interes cu deplină incredere să se adreseze mie cu afacerile lor de imprumuturi.

Imprumuturile sunt pe camete de 4% 4½ și 5% pe lângă amortisare corespunzătoare din capital

Institut de imprumut pe imobile și moșii 220 — 62

Szűcs F. Vilmos

ARAD, Fănt Nr. 5, vis-à-vis cu moara Széchenyi.

A apărut în tipografia noastră și se află de vânzare la

Administrația „Tribunei Poporului“

sub numirea

„AMICUL POPORULUI“

„Indreptător în cause administrative și judecătoarești pentru poporul român“

de TITU VUCULESCU pretor,

cu prețul de 50 cr. plus 5 cr. porto postal.

O carte în adevăr folositoare pentru popor, care cuprinde sfaturi și invățături de foarte mare folos pentru toate trebile și trebuințele poporului.

Administrația

„Tribunei Poporului“